

PREZES RADY MINISTRÓW

Warszawa, dnia 5 marca 2019 r.

RM-10-30-19

Pan Marek KUCHCIŃSKI
Marszałek Sejmu

Szanowny Panie Marszałku

Na podstawie art. 118 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej przedstawiam Sejmowi

projekt ustawy o zasadach prowadzenia działalności przez niektóre podmioty rynku finansowego ze Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej oraz Gibraltaru w związku z wystąpieniem z Unii Europejskiej.

W załączeniu przedstawiam także opinię dotyczącą zgodności proponowanych regulacji z prawem Unii Europejskiej.

Jednocześnie informuję, że do prezentowania stanowiska Rządu w tej sprawie w toku prac parlamentarnych został upoważniony Minister Finansów.

Z poważaniem

niepodległa

POLSKA
STULECIE ODZYSKANIA
NIEPODLEGŁOŚCI

U S T A W A

z dnia

o zasadach prowadzenia działalności przez niektóre podmioty rynku finansowego ze Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej oraz Gibraltaru w związku z wystąpieniem z Unii Europejskiej

Art. 1. Ustawa określa zasady prowadzenia działalności przez niektóre podmioty rynku finansowego ze Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej oraz Gibraltaru w związku z wystąpieniem Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej z Unii Europejskiej.

Art. 2. 1. Bank zagraniczny, w rozumieniu ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe (Dz. U. z 2018 r. poz. 2187, 2243 i 2354 oraz z 2019 r. poz. 326), mający siedzibę na terytorium Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej lub Gibraltaru, może kontynuować wykonywanie umów o kredyt w rozumieniu ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe, zawartych przed dniem wejścia w życie ustawy przez ten podmiot jako instytucja kredytowa w rozumieniu ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe, prowadząca działalność na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej przez oddział lub w ramach działalności transgranicznej, do dnia:

- 1) wygaśnięcia tych umów,
 - 2) przeniesienia portfela kredytów wynikających z tych umów, na rzecz banku krajowego, oddziału banku zagranicznego lub instytucji kredytowej, uprawnionych do wykonywania działalności polegającej na udzielaniu kredytów na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej,
 - 3) uzyskania zezwolenia na wykonywanie działalności na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w formie oddziału banku zagranicznego,
 - 4) utworzenia banku krajowego w formie spółki akcyjnej z odpowiednim stosowaniem art. 42a–42e ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe
- nie dłużej jednak niż przez 24 miesiące od dnia wejścia w życie ustawy.

2. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, bank zagraniczny nie może:

- 1) zawierać nowych umów o kredyt;
- 2) przedłużać zawartych umów o kredyt;

- 3) podwyższać kwoty środków pieniężnych udostępnianych kredytobiorcy na podstawie zawartej umowy o kredyt;
- 4) dokonywać innych zmian umów o kredyt, zwiększających poziom ryzyka obciążającego bank.

Art. 3. Bank, który w dniu wejścia w życie ustawy jest stroną umowy, o której mowa w art. 6a ust. 1 lub ust. 7 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe, oraz spółdzielcza kasa oszczędnościowo-kredytowa, która w dniu wejścia w życie ustawy jest stroną umowy, o której mowa w art. 9a ust. 1 lub ust. 3 lub art. 9b ustawy z dnia 5 listopada 2009 r. o spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych (Dz. U. z 2018 r. poz. 2386 i 2243 oraz z 2019 r. poz. 326), zawartej przed dniem wejścia w życie ustawy z przedsiębiorcą zagranicznym mającym miejsce stałego zamieszkania lub siedzibę na terytorium Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej lub Gibraltaru, lub umowy, na podstawie której powierzone czynności są wykonywane lub będą wykonywane na terytorium Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej lub Gibraltaru, mogą kontynuować wykonywanie tej umowy na podstawie przepisów stosowanych do takiej umowy przed dniem wejścia w życie ustawy, do dnia wygaśnięcia takiej umowy, nie dłużej jednak niż przez 12 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy.

Art. 4. Dostawca prowadzący przed dniem wejścia w życie ustawy działalność jako unijna instytucja płatnicza, unijna instytucja pieniądza elektronicznego lub dostawca, o którym mowa w art. 96 ust. 2 ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych (Dz. U. z 2017 r. poz. 2003, z późn. zm.¹⁾), z siedzibą na terytorium Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej lub Gibraltaru, wykonujące w dniu wejścia w życie ustawy na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej usługi płatnicze lub działalność w zakresie wydawania pieniądza elektronicznego i jego wykupu, przez oddział, w ramach działalności transgranicznej lub za pośrednictwem agenta, zgodnie z art. 96 lub art. 132y ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych, mogą prowadzić na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej działalność w ramach wynikających z obowiązującego przed dniem wejścia w życie zezwolenia wydanego przez właściwe organy nadzorcze lub wpisu do rejestru dokonanego przez te organy i w zakresie niezbędnym odpowiednio do wykonywania pojedynczych transakcji płatniczych, wykonywania umów ramowych lub umów o wydanie

¹⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2018 r. poz. 62, 650, 723, 864, 1000, 1075, 1629 i 2243.

pieniądza elektronicznego, o których mowa w ustawie z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych, zawartych przed dniem wejścia w życie ustawy i obowiązujących na dzień jej wejścia w życie, do dnia:

- 1) wygaśnięcia tych umów,
- 2) uzyskania zezwolenia lub wpisu do właściwego rejestru uprawniających odpowiednio do świadczenia usług płatniczych lub wydawania i wykupu pieniądza elektronicznego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej

– nie dłużej jednak niż przez 12 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy.

Art. 5. Podmiot, prowadzący przed dniem wejścia w życie ustawy działalność jako uczestnik lub uczestnik pośredni, o których mowa odpowiednio w art. 1 pkt 9 i 10 ustawy z dnia 24 sierpnia 2001 r. o ostateczności rozrachunku w systemach płatności i systemach rozrachunku papierów wartościowych oraz zasadach nadzoru nad tymi systemami (Dz. U. z 2019 r. poz. 212), z siedzibą w Zjednoczonym Królestwie Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej lub Gibraltarze, może prowadzić działalność na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w ramach obowiązujących przed dniem wejścia w życie ustawy zezwoleń i w zakresie niezbędnym do wykonywania umów określających prawne powiązania między uczestnikami lub między niebędącym uczestnikiem podmiotem prowadzącym system a uczestnikami, związanych z uczestnictwem w systemie oraz jego funkcjonowaniem, zawartych przed dniem wejścia w życie ustawy i obowiązujących na dzień jej wejścia w życie, do dnia wygaśnięcia tych umów, nie dłużej jednak niż przez 12 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy.

Art. 6. 1. Do wykonywania umów ubezpieczenia, o których mowa w dziale I załącznika do ustawy z dnia 11 września 2015 r. o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej (Dz. U. z 2019 r. poz. 381), zawartych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej przed dniem wejścia w życie ustawy przez zakład ubezpieczeń z siedzibą w Zjednoczonym Królestwie Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej lub Gibraltarze, stosuje się odpowiednio przepisy dotyczące wykonywania działalności ubezpieczeniowej przez zagraniczny zakład ubezpieczeń w rozumieniu ustawy z dnia 11 września 2015 r. o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej z innego niż Rzeczpospolita Polska państwa członkowskiego Unii Europejskiej, do dnia:

- 1) wygaśnięcia tych umów,

- 2) przeniesienia portfela ubezpieczeń na rzecz krajowego zakładu ubezpieczeń w rozumieniu ustawy z dnia 11 września 2015 r. o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej lub zakładu ubezpieczeń mającego siedzibę w innym niż Rzeczpospolita Polska państwie członkowskim Unii Europejskiej mogącego wykonywać działalność ubezpieczeniową na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej,
- 3) uzyskania zezwolenia na wykonywanie działalności ubezpieczeniowej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i przeniesienia portfela ubezpieczeń

– nie dłużej jednak niż przez 24 miesiące od dnia wejścia w życie ustawy.

2. Do wykonywania umów ubezpieczenia, o których mowa w dziale II załącznika do ustawy z dnia 11 września 2015 r. o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej, zawartych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej przed dniem wejścia w życie ustawy przez zakład ubezpieczeń z siedzibą w Zjednoczonym Królestwie Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej lub Gibraltarze, stosuje się odpowiednio przepisy dotyczące wykonywania działalności ubezpieczeniowej przez zagraniczny zakład ubezpieczeń z innego niż Rzeczpospolita Polska państwa członkowskiego Unii Europejskiej, do dnia:

- 1) wygaśnięcia tych umów,
- 2) przeniesienia portfela ubezpieczeń na rzecz krajowego zakładu ubezpieczeń lub zakładu ubezpieczeń mającego siedzibę w innym niż Rzeczpospolita Polska państwie członkowskim Unii Europejskiej mogącego wykonywać działalność ubezpieczeniową na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej,
- 3) uzyskania zezwolenia na wykonywanie działalności ubezpieczeniowej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i przeniesienia portfela ubezpieczeń

– nie dłużej jednak niż przez 12 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy.

3. W przypadkach, o których mowa w ust. 1 i 2, zakład ubezpieczeń nie może:

- 1) zawierać umów ubezpieczenia;
- 2) przedłużać zawartych umów ubezpieczenia;
- 3) obejmować ochroną ubezpieczeniową nowych ryzyk na podstawie zawartych umów ubezpieczenia;
- 4) podwyższać sum ubezpieczenia w zawartych umowach ubezpieczenia;
- 5) dokonywać zmian umów ubezpieczenia zwiększających odpowiedzialność zakładu ubezpieczeń.

4. Do przeniesienia portfela ubezpieczeń, o którym mowa w ust. 1 pkt 2 i 3 oraz ust. 2 pkt 2 i 3, stosuje się odpowiednio art. 218 i art. 219 ustawy z dnia 11 września 2015 r. o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej.

Art. 7. Do wykonywania działalności reasekuracyjnej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej przez zakład ubezpieczeń lub zakład reasekuracji z siedzibą w Zjednoczonym Królestwie Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej, który przed dniem wejścia w życie ustawy wykonywał działalność reasekuracyjną na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, stosuje się przepisy dotyczące wykonywania działalności reasekuracyjnej przez zakład ubezpieczeń lub zakład reasekuracji z innego niż Rzeczpospolita Polska państwa członkowskiego Unii Europejskiej, nie dłużej jednak niż przez 24 miesiące od dnia wejścia w życie ustawy.

Art. 8. 1. Podmiot będący przed dniem wejścia w życie ustawy zagraniczną firmą inwestycyjną w rozumieniu ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi (Dz. U. z 2018 r. poz. 2286, 2243 i 2244), mającą siedzibę, centralę lub miejsce zamieszkania na terytorium Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej lub Gibraltaru, może kontynuować wykonywanie zawartych przed dniem wejścia w życie ustawy umów w zakresie czynności stanowiących działalność maklerską, o których mowa w art. 117 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi, do dnia:

- 1) wygaśnięcia tych umów,
- 2) uzyskania zezwolenia, o którym mowa w art. 115 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi

– nie dłużej jednak niż przez 12 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy.

2. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, podmiot, o którym mowa w ust. 1, w związku z wykonywaniem umów na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej nie może:

- 1) zawierać nowych umów o świadczenie usług maklerskich oraz
- 2) przedłużać zawartych umów o świadczenie usług maklerskich.

Art. 9. 1. Fundusz inwestycyjny otwarty lub specjalistyczny fundusz inwestycyjny otwarty stosujący zasady i ograniczenia inwestycyjne określone dla funduszu inwestycyjnego otwartego, który w dniu wejścia w życie ustawy posiadał aktywa ulokowane w papiery wartościowe i instrumenty rynku pieniężnego dopuszczone do obrotu na rynku regulowanym na terytorium Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej lub Gibraltaru lub na rynku zorganizowanym niebędącym rynkiem regulowanym w Zjednoczonym

Królestwie Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej lub Gibraltarze lub jest stroną umowy mającej za przedmiot instrumenty pochodne dopuszczone do obrotu na rynku regulowanym na terytorium Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej lub Gibraltaru lub na rynku zorganizowanym niebędącym rynkiem regulowanym w Zjednoczonym Królestwie Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej lub Gibraltarze może utrzymywać te papiery wartościowe lub instrumenty rynku pieniężnego w portfelu inwestycyjnym funduszu lub dokonywać lokat aktywów funduszu w takie papiery wartościowe lub instrumenty rynku pieniężnego lub być stroną umów mających za przedmiot takie instrumenty pochodne lub zawierać takie umowy, pomimo niewskazania w statucie funduszu inwestycyjnego tych rynków zgodnie z art. 93 ust. 1 pkt 1, art. 94 ust. 1 lub art. 116a ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi (Dz. U. z 2018 r. poz. 1355, 2215, 2243 i 2244), nie dłużej jednak niż przez 6 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy.

2. Zmiana statutu funduszy inwestycyjnych, o których mowa w ust. 1, w zakresie wskazania zgodnie z art. 93 ust. 1 pkt 1, art. 94 ust. 1 lub art. 116a ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi rynku zorganizowanego na terytorium Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej lub Gibraltaru, dokonana przed upływem 6 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy, nie wymaga zezwolenia Komisji Nadzoru Finansowego i wchodzi w życie z dniem ogłoszenia tej zmiany statutu.

3. Do czasu wejścia w życie zmiany statutu, nie dłużej jednak niż przez 6 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy, fundusze inwestycyjne, o których mowa w ust. 1, w odniesieniu do papierów wartościowych, instrumentów rynku pieniężnego oraz umów mających za przedmiot instrumenty pochodne, o których mowa w ust. 1, stosują zasady i ograniczenia inwestycyjne określone w ustawie z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi oraz w statucie funduszu dla lokat w papiery wartościowe i instrumenty rynku pieniężnego oraz umów, których przedmiotem są instrumenty pochodne, dopuszczone do obrotu na rynku regulowanym w państwie członkowskim lub na rynku zorganizowanym niebędącym rynkiem regulowanym w państwie członkowskim.

Art. 10. 1. Nadzór nad podmiotami, o których mowa w art. 2–8, sprawuje Komisja Nadzoru Finansowego.

2. W ramach nadzoru, o którym mowa w ust. 1, Komisji Nadzoru Finansowego przysługują uprawnienia nadzorcze określone w przepisach, o których mowa w art. 2–8, przysługujące Komisji Nadzoru Finansowego wobec podmiotu z innego niż Rzeczpospolita Polska państwa członkowskiego Unii Europejskiej.

3. W celu niezwłocznego usunięcia lub zapobieżenia wystąpieniu nieprawidłowości, w pilnych przypadkach, Komisja Nadzoru Finansowego może wobec zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji z siedzibą w Zjednoczonym Królestwie Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej lub Gibraltarze zastosować wszystkie uprawnienia przysługujące jej zgodnie z ustawą z dnia 11 września 2015 r. o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej w stosunku do krajowych zakładów ubezpieczeń lub krajowych zakładów reasekuracji w rozumieniu ustawy z dnia 11 września 2015 r. o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej, aby zapobiec dalszym naruszeniom prawa, z pominięciem trybu, o którym mowa w art. 214 ust. 2–4 ustawy z dnia 11 września 2015 r. o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej. O zastosowanych środkach Komisja Nadzoru Finansowego informuje właściwy organ nadzorczy Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej lub Gibraltaru.

4. Komisja Nadzoru Finansowego, w ramach czynności, o których mowa w ust. 3, może również zakazać wykonywania na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej działalności ubezpieczeniowej przez zakład ubezpieczeń lub zakład reasekuracji, o których mowa w ust. 3.

Art. 11. 1. Podmiot prowadzący działalność na podstawie przepisów, o których mowa w art. 1 ust. 2 ustawy z dnia 21 lipca 2006 r. o nadzorze nad rynkiem finansowym (Dz. U. z 2019 r. poz. 298 i 326), i podlegający nadzorowi Komisji Nadzoru Finansowego, który w dniu poprzedzającym dzień wejścia w życie ustawy prowadził w Zjednoczonym Królestwie Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej lub Gibraltarze działalność przez oddział lub w inny sposób niż przez oddział, w ramach swobody świadczenia usług, i który zamierza prowadzić działalność, zgodnie z prawem obowiązującym w Zjednoczonym Królestwie Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej lub Gibraltarze, przekazuje do Komisji Nadzoru Finansowego informację o takim zamiarze w terminie miesiąca od dnia wejścia w życie ustawy.

2. W przypadku podmiotu, o którym mowa w ust. 1, przepisy odpowiednich ustaw, o których mowa w art. 1 ust. 2 ustawy z dnia 21 lipca 2006 r. o nadzorze nad rynkiem finansowym, dotyczące zakresu informacji przekazywanych Komisji Nadzoru Finansowego

w zakresie zamiaru prowadzenia działalności na terytorium państwa niebędącego państwem członkowskim Unii Europejskiej, nie mają zastosowania, o ile zakres działalności tego podmiotu, o prowadzenie której ubiega się na terytorium Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej lub Gibraltaru, nie uległ rozszerzeniu.

Art. 12. Przepisy ustawy stosuje się w przypadku wystąpienia Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej z Unii Europejskiej bez zawarcia umowy, o której mowa w art. 50 ust. 2 zdanie drugie Traktatu o Unii Europejskiej (Dz. U. z 2004 r. poz. 864), oraz braku innego sposobu uregulowania stosunków w zakresie prowadzenia działalności, o której mowa w art. 2–9, między Rzeczpospolitą Polską a Zjednoczonym Królestwem Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej.

Art. 13. Ustawa wchodzi w życie z dniem 30 marca 2019 r.

UZASADNIENIE

W przypadku wystąpienia Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej z Unii Europejskiej bez zawarcia umowy, o której mowa w art. 50 ust. 2 zdanie drugie Traktatu o Unii Europejskiej (Dz. U. z 2004 r. poz. 864) oraz braku innego sposobu uregulowania stosunków w zakresie prowadzenia działalności przez instytucje finansowe z siedzibą w Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej lub Gibraltarze i wykonujących działalność na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej zachodzi potrzeba wprowadzenia na poziomie krajowym mechanizmów chroniących interesy klientów takich instytucji. W przypadku „twardego Brexitu” instytucje te utracą bowiem możliwość wykonywania na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej działalności w oparciu o jednolity paszport europejski.

Projektowana ustawa obejmuje swym zakresem działalność jedynie niektórych instytucji finansowych ze Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej oraz Gibraltaru, realizując w tym zakresie niezbędne zabezpieczenie interesów polskich klientów, którzy zawarli umowy z takimi instytucjami. Wskazane obszary zostały zidentyfikowane we współpracy Ministerstwa Finansów m.in. z Ministerstwem Spraw Zagranicznych, Urzędem Komisji Nadzoru Finansowego oraz organizacjami zrzeszającymi podmioty rynku finansowego. Takie podejście jest również zbieżne ze stanowiskiem Komisji Europejskiej wyrażonym w kontaktach roboczych, a także Komunikacie z dnia 19 grudnia 2018 r. do Parlamentu Europejskiego, Rady Europejskiej, Rady, Europejskiego Banku Centralnego, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego, Komitetu Regionów i Europejskiego Banku Inwestycyjnego: Przygotowania do wystąpienia Zjednoczonego Królestwa z Unii Europejskiej w dniu 30 marca 2019 r. Wdrożenie planu działania awaryjnego Komisji (COM(2018) 890 final), a także Europejskiego Urzędu Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych (EIOPA) w opublikowanych 19 lutego 2019 r. Rekomendacjach dla sektora ubezpieczeń w kontekście opuszczenia Unii Europejskiej przez Wielką Brytanię¹⁾. W ocenie Komisji Europejskiej, przyjmowane powinny być jedynie minimalne środki awaryjne, które m.in. powinny być zgodne z prawem Unii, nie powinny powielać korzyści wynikających z członkostwa w Unii ani warunków okresu przejściowego, jak przewidziano w projekcie

¹⁾ <https://eiopa.europa.eu/Publications/Press%20Releases/EIOPA%20calls%20upon%20national%20supervisory%20authorities%20to%20minimise%20the%20detriment%20to%20insurance%20policy%20holders%20and%20beneficiaries.pdf>

umowy o wystąpieniu, a także powinny mieć charakter tymczasowy. Z kolei EIOPA zaleca minimalizowanie negatywnego wpływu „twardego Brexitu” w stosunku do klientów, a także poprzez wprowadzenie odpowiednich rozwiązań prawnych lub mechanizmów zapewnienie „wygaszania” działalności instytucji, których uprawnienie do wykonywania działalności na terytorium Unii Europejskiej wygasło wraz z opuszczeniem jej przez Wielką Brytanię. Ponadto wstępne rozwiązania legislacyjne, w szczególności ich zakres, zostały omówione z Komisją Europejską.

Przepisy art. 2 określają zasady wykonywania umów kredytowych w rozumieniu ustawy – Prawo bankowe w przypadku wystąpienia Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej z Unii Europejskiej bez zawarcia umowy, o której mowa w art. 50 ust. 2 zdanie drugie Traktatu o Unii Europejskiej, oraz braku innego sposobu uregulowania stosunków z zakresie prowadzenia działalności, o której mowa w art. 2, między Rzeczpospolitą Polską a Zjednoczonym Królestwem Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej. Przepis ma zastosowanie do wszystkich rodzajów kredytów, w tym kredytów hipotecznych i konsumenckich, jak również kredytów dla przedsiębiorstw.

Przedstawione w art. 2 projektu rozwiązanie ma na celu umożliwienie bankom zagranicznym mającym siedzibę na terytorium Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej lub Gibraltarze kontynuowanie wykonywania tych umów na podstawie dotychczasowych przepisów, jeżeli zostały one zawarte przed dniem wejścia w życie ustawy, przy czym nie dłużej niż 24 miesiące od dnia jej wejścia w życie.

Przyjęcie powyższego rozwiązania jest istotne dla zapewnienia ochrony interesów kredytobiorców, będących dłużnikami z tytułu udzielonego kredytu, w tym kredytu hipotecznego lub kredytu konsumenckiego, a także z perspektywy przestrzegania wymogów pewności prawa w tym szczególnym obszarze usług finansowych adresowanych do klientów sektora bankowego.

Długość projektowanego okresu przejściowego jest adekwatna zważywszy na długoterminowy charakter zobowiązań wynikających z umów kredytu, w tym w szczególności kredytów hipotecznych objętych regulacją ustawową. Wskazać należy, że umowy o kredyt hipoteczny zawierane są z bankiem na okres 20 lub 30 lat, przy czym przepisy projektu umożliwiają ich kontynuowanie na dotychczasowych zasadach – do czasu ich wygaśnięcia – nie dłużej jednak niż 24 miesiące od dnia wejścia w życie ustawy.

Ponadto, w świetle projektu wśród warunków kontynuacji umów kredytowych przez banki zagraniczne z siedzibą w Zjednoczonym Królestwie Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej lub Gibraltarze, jest uzyskanie zezwolenia na wykonywanie działalności na terytorium RP w formie oddziału banku zagranicznego lub poprzez utworzenie banku krajowego z odpowiednim stosowaniem art. 42a–42e ustawy – Prawo bankowe, co jest związane z przeprowadzeniem długotrwałej procedury administracyjnej przez organ nadzoru, zgromadzeniem wszystkich niezbędnych dokumentów przez bank, a także ich analizy przez organ nadzorczy.

Dlatego też, w ocenie projektodawcy, okres przejściowy przyjęty w projekcie jest najkrótszym możliwym terminem niezbędnym do uregulowania sytuacji prawnej podmiotów z państwa trzeciego, jakim wobec wystąpienia z UE stanie się Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej.

Ze względu na incydentalny charakter przedmiotowych regulacji związanych z wystąpieniem Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej z Unii Europejskiej, wymogi przewidziane w art. 2 ust. 2 mają za zadanie ograniczenie działalności banku zagranicznego w tym okresie przejściowym wyłącznie do celów *ratio legis* wprowadzonych incydentalnych przepisów.

Wprowadzenie regulacji w projektowanym art. 3 wynika z konieczności uregulowania zasad, na jakich będą mogły być świadczone usługi na rzecz banku oraz spółdzielczej kasy oszczędnościowo-kredytowej, które w ramach działalności outsourcingowej powierzyły ich wykonywanie przedsiębiorcom z terytorium Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej, a także Gibraltaru lub usługi te będą wykonywane na tym terytorium.

W kontekście proponowanych regulacji należy wskazać, że ogólne, podstawowe wymogi na jakich banki oraz spółdzielcze kasy oszczędnościowo-kredytowe działające w Polsce mogą prowadzić działalność outsourcingową są określone w przepisach rangi ustawowej. Bank zawierając umowę outsourcingu z podmiotem będącym przedsiębiorcą obowiązany jest przestrzegać przepisów art. 6a–6d ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe (Dz. U. z 2018 r. poz. 2187, z późn. zm.), natomiast spółdzielcza kasa oszczędnościowo-kredytowa obowiązana jest przestrzegać przepisów art. 9a–9d ustawy z dnia 5 listopada 2009 r. o spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych (Dz. U. z 2018 r. poz. 2386, z późn. zm.).

Należy zauważyć, iż w świetle art. 6d ustawy – Prawo bankowe, zawarcie przez bank umowy z przedsiębiorcą zagranicznym (insourcerem) niemającym miejsca stałego zamieszkania lub nieposiadającym siedziby na terytorium państwa członkowskiego, wymaga uzyskania zezwolenia Komisji Nadzoru Finansowego. W związku z tym, z chwilą wystąpienia Wielkiej Brytanii z UE, powierzenie wykonywania czynności w imieniu i na rzecz banku podmiotowi z państwa trzeciego będzie wymagało posiadania przez bank stosownego zezwolenia krajowego organu nadzoru. Analogiczny reżim uzyskania zezwolenia dotyczy spółdzielczych kas oszczędnościowo-kredytowych w świetle przepisów ustawy o spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych. W tym kontekście należy również wskazać na kwestię statusu (ważności) już realizowanych przez banki oraz kasy umów z podmiotami z Wielkiej Brytanii oraz konieczności podjęcia przez banki lub kasy odpowiednich działań pozwalających na ich kontynuację.

Mając na uwadze powyższe, niezbędne jest zapewnienie kontynuowania zawartych umów outsourcingowych przez banki i kasy na przedstawionych zasadach.

Przepisy art. 4 określają zasady wykonywania umów o świadczenie usług płatniczych lub umów o wydanie pieniądza elektronicznego zawieranych z użytkownikami usług płatniczych przez dostawców będących przed dniem wejścia w życie ustawy unijnymi instytucjami płatniczymi, unijnymi instytucjami pieniądza elektronicznego lub dostawcami, o których mowa w art. 96 ust. 2 ustawy o usługach płatniczych (tzw. unijnych dostawców świadczących wyłącznie usługę dostępu do informacji o rachunku) mającymi siedzibę na terytorium Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej, w celu umożliwienie tym podmiotom, kontynuowanie wykonywania tych umów na podstawie dotychczasowych przepisów, które zostały zawarte przed dniem 29 marca 2019 r., jak również wykonywania pojedynczych transakcji płatniczych do czasu uzyskania od właściwych organów jednego z państw członkowskich odpowiednio: zezwolenia lub wpisu do rejestru, uprawniających odpowiednio do świadczenia usług płatniczych lub wydawania i wykupu pieniądza elektronicznego na terytorium RP – nie dłużej jednak niż do dnia przypadającego po upływie 12 miesięcy od wejścia w życie ustawy. Przyjęcie okresu 12 miesięcy wydaje się niezbędne dla właściwego zakończenia długoterminowych umów zawartych z dostawcami, bez uszczerbku dla zapewnienia ochrony interesów użytkowników usług płatniczych w Polsce, a także z perspektywy przestrzegania wymogów pewności prawa

w tym szczególnym obszarze usług finansowych adresowanych do klientów detalicznych.

Przedstawione w art. 5 rozwiązanie ma za zadanie umożliwić stosowanie przepisów ustawy z dnia 24 sierpnia 2001 r. o ostateczności rozrachunku w systemach płatności i systemach rozrachunku papierów wartościowych oraz zasadach nadzoru nad tymi systemami, bezpośrednio uczestniczących w systemach Wielkiej Brytanii, i do zabezpieczenia dostarczanego w związku z uczestnictwem w takich systemach. Ustawa ta stanowi implementację dyrektywy 98/26/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 19 maja 1998 r. w sprawie zamknięcia rozliczeń w systemach płatności i rozrachunków papierów wartościowych, i jej przedmiotem jest zapewnienie pewności rozliczeń dokonywanych pomiędzy systemami płatności w obrębie Unii Europejskiej (np. SORBNET2, TARGET2, CREST, CLS). Bez wprowadzenia proponowanych zmian legislacyjnych, w przypadku wystąpienia scenariusza określanego jako „hard brexit”, krajowi uczestnicy systemów płatności podlegających prawu Wielkiej Brytanii nie będą mogli zapewnić skuteczności i wymagalności swoich zleceń transferu środków pieniężnych lub papierów wartościowych w przypadku ogłoszenia upadłości lub otwarcia postępowania restrukturyzacyjnego. Wystąpienie wyżej przedstawionej sytuacji mogłoby doprowadzić do nagłego zaprzestania przyjmowania zleceń transferu środków pieniężnych lub papierów wartościowych składanych przez krajowych uczestników systemów płatności, do których stosuje się prawo Wielkiej Brytanii. W konsekwencji uniemożliwiłoby to krajowym podmiotom, bezpośrednio rozliczającym transakcje na instrumentach pochodnych, objętych obowiązkiem ich rozliczania za pośrednictwem kontrahenta centralnego, zapewnienia, że na wypadek ogłoszenia upadłości lub otwarcia postępowania restrukturyzacyjnego:

- złożone przez te podmioty zlecenia transferu środków pieniężnych lub papierów wartościowych będą wymagalne i uznawane za ostateczne,
- do praw i obowiązków tych podmiotów, wynikających lub związanych z rozliczaniem kontraktów pochodnych za pośrednictwem London Clearing House (LCH), zastosowanie znajdą odpowiednie przepisy brytyjskie.

Niezagwarantowanie wyżej przedstawionych środków prawnych, zabezpieczających pewność rozliczeń w systemach płatności mogłoby skutkować uniemożliwieniem rozliczania kontraktów pochodnych za pośrednictwem kontrahenta centralnego, jakim jest LCH. Sytuacja, w której podmioty krajowe zobowiązane byłyby do

natychmiastowego rozliczenia zawartych instrumentów pochodnych mogłaby negatywnie wpłynąć na pewność i bezpieczeństwo rynku finansowego w Polsce.

W przypadku bezumownego wystąpienia Wielkiej Brytanii z Unii Europejskiej umowy ubezpieczenia zawarte w okresie przed dniem Brexitu nie mogłyby być wykonywane z powodu utraty możliwości wykonywania działalności ubezpieczeniowej na terytorium RP przez zakłady z siedzibą w Wielkiej Brytanii. Celem propozycji jest zapewnienie odpowiedniego okresu na dostosowanie działalności do bezumownego wystąpienia Wielkiej Brytanii z Unii Europejskiej. W 2017 r. liczba zakładów ubezpieczeń z siedzibą w Zjednoczonym Królestwie Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej, które faktycznie wykonywały działalność na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej wynosiła: w dziale I (ubezpieczenia na życie) – 4 oraz w dziale II (pozostałe ubezpieczenia osobowe oraz ubezpieczenia majątkowe) – 36, których udział w rynku wyniósł odpowiednio 0,33% oraz 1,58% (razem 1,09%). W przypadku zakładów ubezpieczeń z siedzibą w Gibraltarze, w 2017 r. działalność ubezpieczeniową na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej faktycznie wykonywał 1 zakład ubezpieczeń z działu I oraz 3 zakłady z działu II, których udział w rynku wyniósł odpowiednio 0,2% oraz 0,02% (razem 0,09%). W projektowanej ustawie w art. 6 proponuje się zatem umożliwienie zakładom ubezpieczeń z Wielkiej Brytanii oraz Gibraltaru, które przed dniem bezumownego opuszczenia Unii Europejskiej przez Wielką Brytanię prowadziły działalność ubezpieczeniową na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, dalszego prowadzenia takiej działalności na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w celu wykonania zawartych już umów ubezpieczenia na takich samych zasadach. Regulacja taka jest niezbędna ze względu na konieczność ochrony interesów osób, które zawarły takie umowy ubezpieczenia poprzez m.in. zapewnienie efektywnej likwidacji szkód. Proponowany przepis będzie dotyczył jedynie okresu niezbędnego do realizacji zawartych umów, przeniesienia portfela ubezpieczeń na rzecz krajowego zakładu ubezpieczeń lub zakładu ubezpieczeń mającego siedzibę w innym niż Polska państwie członkowskim Unii Europejskiej i mogącego wykonywać działalność ubezpieczeniową na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub uzyskania zezwolenia na wykonywanie działalności ubezpieczeniowej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i przeniesienia portfela ubezpieczeń, przy czym nie dłużej niż do dnia przypadającego po upływie 12 miesięcy od wejścia w życie ustawy. W przypadku ubezpieczeń na życie ze względu na długoterminowy charakter takich umów proponuje się, aby działalność taka nie mogła

być wykonywana dłużej niż do dnia przypadającego po upływie 24 miesięcy od wejścia w życie ustawy.

Na podstawie proponowanych przepisów zakład ubezpieczeń z siedzibą w Zjednoczonym Królestwie Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej lub Gibraltarze, w celu wykonania zawartych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej umów ubezpieczenia, będzie mógł wykonywać działalność ubezpieczeniową na zasadach określonych dla zagranicznych zakładów ubezpieczeń z innych niż Rzeczpospolita Polska państw członkowskich Unii Europejskiej. Niemniej w celu systematycznego wygaszania działalności ubezpieczeniowej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej przez zakłady ubezpieczeń z siedzibą w Zjednoczonym Królestwie Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej lub Gibraltarze – mając na uwadze ograniczanie ryzyka po stronie klientów zakładów ubezpieczeń – proponuje się wprost określenie katalogu czynności ubezpieczeniowych, których takie zakłady nie będą mogły wykonywać. Czynności te są analogiczne do czynności, których nie może wykonywać krajowy zakład ubezpieczeń w przypadku cofnięcia zezwolenia na wykonywanie działalności ubezpieczeniowej (art. 173 ustawy z dnia 11 września 2015 r. o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej). Wśród nich wskazano brak możliwości zawierania nowych umów ubezpieczenia, przedłużania zawartych umów ubezpieczenia, obejmowania ochroną ubezpieczeniową nowych ryzyk, podwyższania sum ubezpieczenia oraz dokonywania zmian umów ubezpieczenia zwiększających odpowiedzialność zakładu ubezpieczeń.

W przypadku polskiego rynku ubezpieczeń zidentyfikowany został również problem ochrony reasekuracyjnej zapewnianej przez brytyjskich reasekuratorów. W razie bezumownego opuszczenia Unii Europejskiej przez Wielką Brytanię zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji z siedzibą w Wielkiej Brytanii utracą możliwość prowadzenia działalności na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na zasadzie jednolitego paszportu europejskiego, czego konsekwencją będzie uznanie ich za zakłady z państwa trzeciego. W sytuacji, gdy zakłady te utracą swój status zlokalizowania na terytorium UE, zgodnie z art. 177 ust. 2 ustawy z dnia 11 września 2015 r. o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej będą mogły podejmować i wykonywać działalność reasekuracyjną na terytorium RP wyłącznie:

- przez główny oddział, co wymaga uzyskania zezwolenia Komisji Nadzoru Finansowego,

- bezpośrednio z terytorium państwa, w którym mają siedzibę, jeżeli system wypłacalności tego państwa, zgodnie z art. 172 dyrektywy 2009/138/WE został uznany za równoważny lub czasowo równoważny z systemem wypłacalności ustanowionym w UE,
- bezpośrednio z terytorium państwa, w którym mają siedzibę, jeżeli z państwem tym została zawarta umowa, o której mowa w art. 175 dyrektywy 2009/138/WE.

Z uwagi na specyfikę wykonywania działalności reasekuracyjnej opartej wyłącznie na relacjach biznesowych pomiędzy zakładami ubezpieczeń a reasekuratorami oraz długotrwały proces uznawania równoważności systemu wypłacalności, w momencie bezumownego wyjścia Wielkiej Brytanii z Unii Europejskiej nie będzie mógł być spełniony żaden z powyższych warunków. W konsekwencji w przypadku bezumownego Brexitu umowy reasekuracji zawarte w okresie przed dniem Brexitu nie mogłyby być wykonywane z powodu utraty możliwości wykonywania działalności reasekuracyjnej na terytorium RP przez te zakłady.

Reasekuracja ma istotne znaczenie w prowadzeniu działalności ubezpieczeniowej, w szczególności w takich obszarach jak: zarządzanie ryzykiem, stabilizacja wyników finansowych, zagwarantowanie ochrony przed szkodami katastroficznymi, zapewnienie odpowiedniego poziomu wypłacalności. Zazwyczaj umowy reasekuracji mają również charakter długoterminowy. Istotne jest, aby krajowe zakłady ubezpieczeń posiadające umowy, w których reasekuratorzy z Wielkiej Brytanii mają niejednokrotnie udziały, mieli pewność, że umowy takie i związana z nimi ochrona reasekuracyjna będą w dalszym ciągu obowiązujące. W przeciwnym razie nastąpi niepewność co do możliwości wykonywania zawartych już umów, a także zawarcie umów alternatywnych stanowiłoby dla nich duże obciążenie i wiązałoby się z dodatkowymi kosztami zakupu alternatywnej ochrony. Podstawowym celem proponowanej regulacji jest zatem kontynuowanie zawartych umów reasekuracji z reasekuratorami z Wielkiej Brytanii w okresie niezbędnym na przystosowanie się do nowych okoliczności, co zapewni również skuteczną ochronę zakładów ubezpieczeń, a pośrednio klientów zawierających umowy ubezpieczenia.

Proponowane rozwiązanie ma również znaczenie z punktu widzenia wymogów kapitałowych zakładów ubezpieczeń. Istnieje bowiem realna obawa, że umowa reasekuracji ograniczająca ryzyko zakładu ubezpieczeń nie będzie mogła być uznana za mitygującą ryzyko ubezpieczeniowe, czym spowodowany zostanie wzrost wymogu

kapitałowego. W przypadku braku możliwości zawierania umów reasekuracji z reasekuratorami brytyjskimi polskie zakłady ubezpieczeń będą zmuszone do pilnego poszukiwania głębszej ochrony reasekuracyjnej na innych rynkach, których oferta reasekuracyjna z punktu widzenia potrzeb polskiego rynku ubezpieczeń pozostaje często ograniczona bądź droższa. Polskie regulacje nie dają innych możliwości ochrony reasekuracyjnej krajowym zakładom ubezpieczeń ze strony reasekuratorów z państw innych niż państwa członkowskie Unii Europejskiej, lub z państw których system wypłacalności został uznany za równoważny z systemem wypłacalności UE.

Proponuje się, aby zaproponowana regulacja przejściowa dotyczyła okresu 24 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy. Jest to też okres niezbędny, aby zakłady reasekuracji z Wielkiej Brytanii miały możliwość odpowiedniego dostosowania swojej działalności poprzez uzyskanie uznania systemu wypłacalności Wielkiej Brytanii za równoważny, zgodnie z art. 172 dyrektywy 2009/138/WE, lub zapewnienie pełnej operacyjności zakładów reasekuracji utworzonych na terytorium Unii Europejskiej. Dwuletni okres przejściowy dla działalności reasekuracyjnej jest także uzasadniony skomplikowanym charakterem umów reasekuracji (w szczególności umów typu long-tail), a także długofalowym i zindywidualizowanym charakterem współpracy pomiędzy zakładami ubezpieczeń a reasekuratorami. Reasekuratorzy brytyjscy dysponują unikalną wiedzą specjalistyczną dotyczącą reasekuracji skomplikowanych ubezpieczeń i oferują reasekurację ryzyk takich jak ryzyka transportowe, morskie, cybernetyczne, specjalistyczne OC, ryzyka związane z energią atomową, a także ryzyk związanych z przemysłem opartym na węglu. Reasekuracja wskazanych ryzyk jest często niedostępna na innych rynkach. Na przykład reasekuratorzy niemieccy i francuscy wycofują się z reasekuracji ryzyk związanych z przemysłem opartym na węglu. Reasekuratorzy z innych państw często nie dysponują taką wiedzą specjalistyczną i danymi statystycznymi, którymi dysponują reasekuratorzy brytyjscy.

Przedwczesna utrata dostępu przez polskich ubezpieczycieli do tego rynku byłaby niekorzystna dla osób ubezpieczonych i niekorzystna dla funkcjonowania i rozwoju polskiego rynku ubezpieczeniowego. Konieczność szybkiego zawarcia umów reasekuracyjnych z reasekuratorami spoza Wielkiej Brytanii powodowałaby dodatkowe koszty dla krajowych zakładów ubezpieczeń, prawdopodobną niższą jakością ochrony reasekuracyjnej oraz brak dostępu do specjalistycznego know-how oferowanego przez reasekuratorów brytyjskich.

W celu zapewnienia właściwej ochrony osób ubezpieczonych wskazane byłoby utrzymanie przez polskie zakłady ubezpieczeń dostępu do brytyjskiego rynku reasekuracyjnego. Dostęp mógłby zostać zagwarantowany przez uznanie na poziomie Unii Europejskiej brytyjskiego systemu wypłacalności w odniesieniu do działalności reasekuracyjnej za równoważny z systemem Wypłacalność II. W ocenie ekspertów brytyjskich taka procedura może zostać podjęta i potrwać do końca 2020 r. W dwuletnim okresie reasekuratorzy brytyjscy mieliby także możliwość podjęcia działalności na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w formie głównego oddziału. Z kolei krajowe zakłady ubezpieczeń mogłyby poszukać alternatywnej ochrony reasekuracyjnej i po dokładnym przanalizowaniu ofert zakładów reasekuracji podjąć współpracę z reasekuratorami z innych dostępnych rynków.

Ponadto dwuletni okres przejściowy został skonsultowany na spotkaniu z przedstawicielami Komisji Europejskiej w lutym 2019 r., a także był przewidziany dla reasekuratorów z krajów trzecich w momencie implementacji dyrektywy w sprawie reasekuracji w 2009 r.

Propozycja przepisu zawartego w art. 8 odnosi się do podmiotów ze Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej lub Gibraltaru, które na dzień 29 marca 2019 r. prowadziły działalność maklerską na terytorium Polski w formie oddziału lub bez oddziału. Po wystąpieniu Wielkiej Brytanii z Unii Europejskiej podmioty te staną się zagranicznymi osobami prawnymi prowadzącymi działalność maklerską mającymi siedzibę na terytorium państwa innego niż państwo członkowskie Unii Europejskiej. Mając to na uwadze proponuje się aby mogły one kontynuować wykonywanie umów w zakresie czynności stanowiących działalność maklerską polskim klientom przez okres 12 miesięcy lub do czasu uzyskania zezwolenia Komisji Nadzoru Finansowego na podstawie art. 115 ustawy o obrocie instrumentami finansowymi na prowadzenie na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej działalności maklerskiej w formie oddziału. Celem wprowadzenia przedmiotowego przepisu jest zapewnienie ochrony interesów polskich klientów firm inwestycyjnych, które mają siedzibę w Wielkiej Brytanii, poprzez umożliwienie tym podmiotom zakończenia w sposób uporządkowany prowadzonej działalności i relacji z klientem. Dzięki temu nastąpi ograniczenie ryzyka poniesienia straty lub utraty przez polskiego klienta innych korzyści. Bez wprowadzenia tych przepisów przejściowych takie ryzyko dla polskich klientów z dużym prawdopodobieństwem może się zmaterializować.

Zgodnie z art. 93 ust. 1 pkt 1, art. 94 ust. 1 oraz art. 116a ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi fundusze inwestycyjne otwarte oraz specjalistyczne fundusze inwestycyjne otwarte stosujące zasady i ograniczenia inwestycyjne określone dla funduszu inwestycyjnego otwartego mogą lokować swoje aktywa w papiery wartościowe i instrumenty rynku pieniężnego oraz zawierać umowy mające za przedmiot instrumenty pochodne dopuszczone do obrotu na rynku zorganizowanym w państwie należącym do OECD innym niż Rzeczpospolita Polska i państwo członkowskie, pod warunkiem, że statuty tych funduszy wskazują ten rynek. Ustawa nie przewiduje takiego obowiązku w odniesieniu do rynków zorganizowanych znajdujących się na terytorium państw członkowskich.

W sytuacji tzw. „twardego Brexitu”, z dniem 30 marca 2019 r. rynki zorganizowane mające swoje siedziby na terytorium Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej lub Gibraltaru stracą status rynków zorganizowanych w państwie członkowskim, a staną się rynkami zorganizowanymi w państwie należącym do OECD. W konsekwencji zgodnie z wskazanymi powyżej przepisami ustawy o funduszach inwestycyjnych możliwość dalszego lokowania przez fundusze inwestycyjne aktywów w dopuszczone do obrotu na rynkach brytyjskich papiery wartościowe i instrumenty rynku pieniężnego oraz zawieranie umów mających za przedmiot instrumenty pochodne dopuszczone do obrotu na tych rynkach uzależniona będzie od wskazania tego rynku w statucie funduszu inwestycyjnego. Z kolei zmiana statutu funduszu inwestycyjnego w zakresie wskazania rynku zorganizowanego wymaga, zgodnie z art. 24 ust. 1 pkt 2 ustawy o funduszach inwestycyjnych, zezwolenia Komisji Nadzoru Finansowego. W chwili obecnej łącznie na rynku brytyjskim zaangażowanych jest 38 funduszy inwestycyjnych i subfunduszy funduszy inwestycyjnych typu otwartego, natomiast wartość aktywów tych funduszy notowanych na rynkach brytyjskich łącznie wynosi około 1,6 mld zł.

W związku z zaistniałą sytuacją zasadne jest wprowadzenie przepisów przejściowych, które umożliwią funduszom inwestycyjnym otwartym oraz specjalistycznym funduszom inwestycyjnym otwartym stosującym zasady i ograniczenia inwestycyjne określone dla funduszu inwestycyjnego otwartego, na utrzymanie przedmiotowych papierów wartościowych lub instrumentów rynku pieniężnego w swoim portfelu inwestycyjnym oraz na dokonywanie lokat aktywów funduszu w takie papiery wartościowe lub instrumenty rynku pieniężnego, a także na bycie stroną umów

mających za przedmiot takie instrumenty pochodne lub zawieranie takich umów przez okres 6 miesięcy od dnia wejścia w życie projektowanej ustawy. Okres ten powinien pozwolić funduszom inwestycyjnym na dostosowanie swoich statutów do wymagań określonych w art. 93 ust. 1 pkt 1, art. 94 ust. 1 oraz art. 116a ustawy o funduszach inwestycyjnych. Mając na uwadze, że rynki zorganizowane prowadzone na terytorium Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej, co do zasady, podlegają ekwiwalentnym wymaganiom regulacyjnym i nadzorczym jak rynki prowadzone na terytorium państw członkowskich, zmiana statutu funduszu inwestycyjnego w przedmiotowym zakresie nie powinna wymagać zatwierdzenia przez Komisję Nadzoru Finansowego, co znalazło swoje odzwierciedlenie w projektowanym ust. 2 w art. 9. Ponadto, celem skrócenia terminu wejścia w życie przedmiotowej zmiany statutu, która zgodnie z art. 24 ust. 6 pkt 1 ustawy o funduszach inwestycyjnych, wchodzi w życie w terminie 3 miesięcy od dnia ogłoszenia, w art. 9 ust. 2 proponuje się aby zmiana ta weszła w życie z dniem ogłoszenia. W art. 9 ust. 3 przewidziano również przepis uszczegóławiający, zgodnie z którym w okresie przejściowym fundusze inwestycyjne objęte projektowaną zmianą w odniesieniu do papierów wartościowych, instrumentów rynku pieniężnego oraz umów mających za przedmiot instrumenty pochodne będą stosować zasady i ograniczenia inwestycyjne określone w ustawie o funduszach inwestycyjnych oraz statucie funduszu określone dla lokat w papiery wartościowe i instrumenty rynku pieniężnego oraz do umów, których przedmiotem są instrumenty pochodne, dopuszczone do obrotu na rynku regulowanym w państwie członkowskim lub na rynku zorganizowanym niebędącym rynkiem regulowanym w państwie członkowskim.

Podkreślenia również wymaga, że projektowana możliwość utrzymania przez fundusze inwestycyjne otwarte oraz specjalistyczne fundusze inwestycyjne otwarte lokat w aktywach nabytych na rynkach brytyjskich sprawi, że fundusze te nie będą musiały dokonywać ich wyprzedaży w okresie, w którym może nastąpić kumulacja niekorzystnych czynników związanych z Brexitem, co leży w interesie uczestników funduszy inwestycyjnych.

W projekcie ustawy pominięto inne podmioty „unijne” prowadzące na terytorium RP działalność na podstawie przepisów o funduszach inwestycyjnych. W tym zakresie wyjaśnienia wymaga, że w prowadzonym przez Komisję Nadzoru Finansowego rejestrze funduszy zagranicznych nie widnieje żaden fundusz zagraniczny z siedzibą w Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej oraz Gibraltarze. Brak również informacji, aby

któryś z zarządzających z UE z siedzibą w Wielkiej Brytanii, Irlandii Północnej lub Gibraltarze zarządzał krajowymi alternatywnymi spółkami inwestycyjnymi. Podobnie jest jeśli chodzi o spółki zarządzające. W przeciwieństwie do działalności bankowej nie zidentyfikowano również ewentualnych problemów z możliwością kontynuacji świadczenia przez podmioty z Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej oraz Gibraltaru usług zleconych przez towarzystwa funduszy inwestycyjnych, domy maklerskie oraz spółki prowadzące rynek regulowany. W zakresie ofert publicznych również nie ma potrzeby uzupełnienia ustawy. W historii funkcjonowania GPW nie zdarzył się przypadek emitenta, który ubiegałby się o dopuszczenie instrumentów na podstawie prospektu zatwierdzonego przez właściwy organ brytyjski. Dlatego też nie ma potrzeby rozstrzygnięcia na poziomie projektowanej ustawy ważności prospektów emisyjnych, które zatwierdzone byłyby przez brytyjski organ nadzoru.

Projekt ustawy proponuje uregulowanie kwestii nadzorczych poprzez przyznanie Komisji Nadzoru Finansowego uprawnień określonych w przepisach sektorowych przysługujących organowi nadzoru wobec podmiotu z innego niż Rzeczpospolita Polska państwa członkowskiego Unii Europejskiej. W tym zakresie byłaby więc utrzymana dotychczasowa zasada dotycząca nadzoru nad podmiotami z innego niż Rzeczpospolita Polska państwa członkowskiego UE. Niemniej, w szczególności z uwagi na ograniczenia czasowe stosowania ustawy i konieczność ochrony klientów, Komisja Nadzoru Finansowego powinna mieć możliwość natychmiastowej interwencji wobec podmiotu objętego ustawą bez konieczności uprzedniego informowania organu nadzorczego Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej lub Gibraltaru i wydłużonej procedury interwencji. Takiego przepisu, który mógłby być zastosowany wobec zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji mającego siedzibę w Zjednoczonym Królestwie Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej lub Gibraltarze, brak w dotychczasowej ustawie o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej. W konsekwencji w celu niezwłocznego usunięcia lub zapobieżenia wystąpieniu nieprawidłowości proponuje się, aby wobec zakładów ubezpieczeń lub zakładów reasekuracji z siedzibą w Zjednoczonym Królestwie Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej lub Gibraltarze KNF mogła podjąć pilną interwencję poprzez zastosowanie środków, o których mowa w art. 214 ust. 4 pkt 1, tj. wszystkich uprawnień przysługujących KNF w stosunku do krajowych zakładów ubezpieczeń lub krajowych zakładów reasekuracji. Jednocześnie przy stosowaniu ww. środków proponuje się pominięcie rozciągniętego w czasie trybu, o którym mowa w art. 214 ust. 2–4 ustawy z

dnia 11 września 2015 r. o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej, zakładającego obowiązek uprzedniego informowania właściwego organu nadzorczego.

Ponadto, proponuje się nałożyć na podmioty podlegające nadzorowi Komisji Nadzoru Finansowego, które w dniu poprzedzającym wejście w życie ustawy prowadziły w Zjednoczonym Królestwie Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej działalność przez oddział lub w inny sposób niż przez oddział, w ramach swobody świadczenia usług, i które zamierzają prowadzić działalność, zgodnie z prawem obowiązującym w Zjednoczonym Królestwie Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej, obowiązek przekazania do Komisji Nadzoru Finansowego informacji o takim zamiarze w terminie miesiąca od dnia wejścia w życie ustawy. Przepis ten umożliwi Komisji Nadzoru Finansowego monitorowanie działalności takich podmiotów.

Projekt ustawy nie spowoduje obciążeń dla budżetu państwa i budżetów jednostek samorządu terytorialnego.

Projektowana ustawa nie będzie miała wpływu na sytuację mikro-, małych i średnich przedsiębiorców.

Projektowana ustawa nie wymaga przedstawiania jej organom i instytucjom Unii Europejskiej w celu uzyskania opinii, dokonania powiadomienia, konsultacji albo uzgodnienia. W szczególności regulacja nie mieści się w zakresie przedmiotowym zagadnień podlegających konsultacjom z Europejskim Bankiem Centralnym, zgodnie z art. 2 ust. 1 decyzji Rady z dnia 29 czerwca 1998 r. (98/415/WE) w sprawie konsultacji Europejskiego Banku Centralnego udzielanych władzom krajowym w sprawie projektów przepisów prawnych (Dz. Urz. WE L 189 z 03.07.1998, str. 42).

Zawarte w projekcie regulacje nie stanowią przepisów technicznych w rozumieniu rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. poz. 2039, z późn. zm.), dlatego też projekt ustawy nie podlega procedurze notyfikacji.

Projekt ustawy jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

<p>Nazwa projektu Projekt ustawy o zasadach prowadzenia działalności przez niektóre podmioty rynku finansowego ze Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej oraz Gibraltaru w związku z wystąpieniem z Unii Europejskiej</p> <p>Ministerstwo wiodące i ministerstwa współpracujące Ministerstwo Finansów</p> <p>Osoba odpowiedzialna za projekt w randze Ministra, Sekretarza Stanu lub Podsekretarza Stanu Piotr Nowak, Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Finansów</p> <p>Kontakt do opiekuna merytorycznego projektu Jakub Westfal, tel.: 22 6945495 email: jakub.westfal@mf.gov.pl Piotr Radziszewski, tel.: 22 6945766 email: piotr.radziszewski@mf.gov.pl</p>	<p>Data sporządzenia 4 marca 2019 r.</p> <p>Źródło: Inicjatywa własna</p> <p>Nr w Wykazie prac legislacyjnych Rady Ministrów: UD485</p>
--	--

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Jaki problem jest rozwiązywany?

W przypadku wystąpienia Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej z Unii Europejskiej bez zawarcia umowy, o której mowa w art. 50 ust. 2 zdanie drugie Traktatu o Unii Europejskiej (Dz. U. z 2004 r. poz. 864), oraz braku innego sposobu uregulowania stosunków w zakresie prowadzenia działalności przez instytucje finansowe z siedzibą w Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej lub Gibraltarze wykonujące działalność na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, instytucje te utracą możliwość wykonywania na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej działalności w oparciu o jednolity paszport europejski, czego konsekwencją będzie uznanie ich za podmioty z państwa trzeciego. Na taką zmianę statusu nie są jeszcze przygotowane wszystkie instytucje finansowe z siedzibą w Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej lub Gibraltarze wykonujące dotychczas działalność na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. W takim przypadku zachodzi potrzeba wprowadzenia na poziomie krajowym mechanizmów chroniących interesy klientów takich instytucji.

2. Rekomendowane rozwiązanie, w tym planowane narzędzia interwencji, i oczekiwany efekt

W celu ochrony klientów instytucji finansowych mających siedzibę w Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej lub Gibraltarze, konieczne jest przyjęcie ustawy określającej zasady prowadzenia działalności przez niektóre podmioty rynku finansowego ze Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej w związku z jego wystąpieniem z Unii Europejskiej, przede wszystkim poprzez umożliwienie wykonania zawartych już umów na dotychczasowych zasadach.

Celem propozycji jest zabezpieczenie interesów klientów poprzez zapewnienie odpowiedniego okresu na dostosowanie działalności niektórych podmiotów rynku finansowego do bezumownego wystąpienia Wielkiej Brytanii z Unii Europejskiej poprzez:

- umożliwienie bankom zagranicznym mającym siedzibę na terytorium Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej lub Gibraltarze kontynuowanie wykonywania umów kredytowych w rozumieniu ustawy – Prawo bankowe na podstawie dotychczasowych przepisów, które zostały zawarte przed dniem wejścia w życie ustawy, przy czym nie dłużej niż 24 miesiące od dnia wejścia w życie ustawy;
- uregulowanie zasad, na jakich będą mogły być świadczone usługi na rzecz banku oraz spółdzielczej kasy oszczędnościowo-kredytowej, które w ramach działalności outsourcingowej powierzyły ich wykonywanie przedsiębiorcom z terytorium Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej, a także Gibraltaru lub usługi te będą wykonywane na tym terytorium;
- określenie zasad wykonywania umów ramowych zawieranych z użytkownikami usług płatniczych przez dostawców, będących przed dniem wejścia w życie ustawy unijnymi instytucjami płatniczymi, unijnymi instytucjami pieniądza elektronicznego i tzw. unijnymi dostawcami świadczących wyłącznie usługę dostępu do informacji o rachunku, przy czym nie dłużej niż do dnia przypadającego po upływie 12 miesięcy od wejścia w życie ustawy;
- umożliwienie stosowania przepisów ustawy o ostateczności rozrachunku w systemach płatności i systemach rozrachunku papierów wartościowych oraz zasadach nadzoru nad tymi systemami, podmiotom bezpośrednio uczestniczącym w systemach Wielkiej Brytanii, i do zabezpieczenia dostarczanego w związku z uczestnictwem w takich systemach, nie dłużej jednak niż w terminie 12 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy;
- umożliwienie zakładom ubezpieczeń mającym siedzibę na terytorium Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej lub Gibraltaru dalszego prowadzenia działalności ubezpieczeniowej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w celu wykonania zawartych już umów ubezpieczenia, przy czym nie dłużej niż przez

12 albo 24 miesiące od dnia wejścia w życie ustawy;

- umożliwienie zakładom reasekuracji mającym siedzibę na terytorium Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej lub Gibraltaru dalszego prowadzenia działalności reasekuracyjnej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, przy czym nie dłużej niż przez 24 miesiące od dnia wejścia w życie ustawy;
- umożliwienie kontynuowania wykonywania umów w zakresie czynności stanowiących działalność maklerską dla polskich klientów przez okres 12 miesięcy lub do czasu uzyskania zezwolenia Komisji Nadzoru Finansowego na podstawie art. 115 ustawy o obrocie instrumentami finansowymi na prowadzenie na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej działalności maklerskiej w formie oddziału;
- wprowadzenie przepisów przejściowych, które umożliwią funduszom inwestycyjnym na utrzymanie papierów wartościowych lub instrumentów rynku pieniężnego notowanych na rynkach w Wielkiej Brytanii w swoim portfelu inwestycyjnym oraz na dokonywanie lokat aktywów funduszu w takie papiery wartościowe lub instrumenty rynku pieniężnego, a także na bycie stroną umów mających za przedmiot takie instrumenty pochodne lub zawieranie takich umów przez okres 6 miesięcy od dnia wejścia w życie projektowanej ustawy. Okres ten powinien pozwolić funduszom inwestycyjnym na dostosowanie swoich statutów do wymagań określonych w ustawie o funduszach inwestycyjnych;
- uregulowanie kwestii nadzorczych poprzez przyznanie Komisji Nadzoru Finansowego wobec podmiotów brytyjskich uprawnień określonych w przepisach sektorowych przysługujących organowi nadzoru wobec podmiotu z innego niż Rzeczpospolita Polska państwa członkowskiego Unii Europejskiej. W tym zakresie byłaby więc utrzymana dotychczasowa zasada dotycząca nadzoru nad podmiotami z innego niż Rzeczpospolita Polska państwa członkowskiego UE.

3. Jak problem został rozwiązany w innych krajach, w szczególności krajach członkowskich OECD/UE?

W większości przypadków poszczególne kraje członkowskie UE są w trakcie procesu legislacyjnego.

Przykłady:

Belgia

Trwają prace nad ustawą, której celem jest umożliwienie kontynuowania istniejących kontraktów w dniu Brexit. Prawo ma szeroki zakres i jest „otwarte”. Będzie doprecyzowane na poziomie drugim (*Royal degree*). Przykładowo działania będą podejmowane w obszarze ubezpieczeń. Firmy z UK będą mogły kontynuować obecne umowy w ramach istniejących licencji.

Niemcy

Ustawa została przyjęta 12 grudnia 2018 r. W obszarze rynków finansowych pozwala na podjęcie działań przez nadzorcę (BaFin). BaFin będzie mógł pozwolić przedsiębiorstwom z UK na kontynuację działalności przez 21 miesięcy. Zakres tego pozwolenia będzie określony przez BaFin. W obszarze instrumentów pochodnych i ubezpieczeń – będzie obowiązek rejestracji.

Finlandia

W Finlandii rozważane jest rozwiązanie, które pozwala na kontynuowanie działalności przez podmioty z UK, ale od momentu wystąpienia o autoryzację swojej działalności (więc niezwłocznie muszą one złożyć aplikacje). Kontynuować działalność będą mogły wyłącznie te podmioty z UK, które już wystąpiły o autoryzację swojej działalności.

Irlandia:

Rząd opublikował plan no-deal w grudniu 2018 r. W ocenie rządu Irlandii w obszarze usług finansowych Irlandia będzie dużo bardziej dotknięta przez Brexit niż UK (niezależnie od scenariusza). W obszarze ubezpieczeń największe ryzyko związane z kontynuacją kontraktów – zostało wprowadzone prawo dające okres 3 lat dla istniejących kontraktów. Ponadto wprowadzono dodatkowy dwuletni okres w odniesieniu do depozytariuszy (wprowadzany właśnie na poziomie UE). Rząd zachęca banki z UK do przeistaczania się w spółki córki.

4. Podmioty, na które oddziałuje projekt

Grupa	Wielkość	Źródło danych	Oddziaływanie
Klienci zakładów ubezpieczeń z siedzibą w Zjednoczonym Królestwie Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej oraz Gibraltarze, które wykonywały działalność na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej	W 2017 r. liczba zakładów ubezpieczeń z siedzibą w Zjednoczonym Królestwie Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej, które faktycznie wykonywały działalność na terytorium	Komisja Nadzoru Finansowego	W przypadku bezumownego wystąpienia Wielkiej Brytanii z Unii Europejskiej umowy ubezpieczenia zawarte w okresie przed dniem Brexitu nie mogłyby być wykonywane z powodu utraty możliwości wykonywania działalności ubezpieczeniowej na terytorium RP przez te zakłady. Celem propozycji jest zapewnienie odpowiedniego

	<p>Rzeczypospolitej Polskiej, wynosiła: w dziale I (ubezpieczenia na życie) – 4 oraz w dziale II (pozostałe ubezpieczenia osobowe oraz ubezpieczenia majątkowe) – 36, których udział w rynku wyniósł odpowiednio 0,33% oraz 1,58% (razem 1,09%). W przypadku zakładów ubezpieczeń z siedzibą w Gibraltarze, w 2017 r. działalność ubezpieczeniową na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej faktycznie wykonywał 1 zakład ubezpieczeń z działu I oraz 3 zakłady z działu II, których udział w rynku wyniósł odpowiednio 0,2% oraz 0,02% (razem 0,09%)</p>		<p>okresu na dostosowanie działalności do bezumownego wystąpienia Wielkiej Brytanii z Unii Europejskiej.</p>
<p>Krajowe zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji</p>	<p>59 zakładów ubezpieczeń: 26 wykonujących działalność w dziale I oraz 33 w dziale II; oraz jeden zakład reasekuracji (stan na dzień 30 września 2018 r.)</p>	<p>Komisja Nadzoru Finansowego</p>	<p>W przypadku bezumownego wystąpienia Wielkiej Brytanii z Unii Europejskiej umowy reasekuracji zawarte w okresie przed dniem Brexitu nie mogłyby być wykonywane z powodu utraty możliwości wykonywania działalności reasekuracyjnej na terytorium RP przez zakłady ubezpieczeń i reasekuracji z siedzibą w Zjednoczonym Królestwie Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej. Ustawa umożliwia w dwuletnim okresie ochronę reasekuracyjną zapewnianą przez brytyjskich reasekuratorów.</p>
<p>Unijna instytucja płatnicza, unijna instytucja pieniądza elektronicznego lub dostawca, o którym mowa w art. 96 ust. 2 ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych, mające siedzibę na terytorium Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej lub Gibraltar</p>	<p>Kilka podmiotów – brak dokładnej liczby</p>	<p>Komisja Nadzoru Finansowego</p>	<p>W przypadku bezumownego wystąpienia Wielkiej Brytanii z Unii Europejskiej umowy ramowe zawarte w okresie przed dniem Brexitu nie mogłyby być wykonywane z powodu utraty możliwości wykonywania działalności w zakresie usług płatniczych lub wydawania pieniądza elektronicznego przez dostawców usług płatniczych z siedzibą w Zjednoczonym Królestwie Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej. Ustawa</p>

			umożliwia w okresie maksymalnie 12 miesięcy możliwość wykonywania tych umów.
<p>Uczestnik lub uczestnik pośredni, o których mowa odpowiednio w art. 1 pkt 9 i 10 ustawy z dnia 24 sierpnia 2001 r. o ostateczności rozrachunku w systemach płatności i systemach rozrachunku papierów wartościowych oraz zasadach nadzoru nad tymi systemami</p>	<p>Kilka podmiotów – brak dokładnej liczby</p>	<p>Narodowy Bank Polski</p>	<p>W przypadku bezumownego wystąpienia Wielkiej Brytanii z Unii Europejskiej umowy określające prawne powiązania pomiędzy uczestnikami lub pomiędzy niebędącym uczestnikiem podmiotem prowadzącym system a uczestnikami zawarte w okresie przed dniem Brexitu nie mogłyby być wykonywane z powodu utraty możliwości wykonywania działalności w zakresie uczestnictwa w systemach płatności i systemach rozrachunku papierów wartościowych przez uczestników lub uczestników pośrednich z siedzibą w Zjednoczonym Królestwie Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej. Ustawa umożliwia w okresie maksymalnie 12 miesięcy możliwość wykonywania tych umów.</p>
<p>Klienci oddziałów instytucji kredytowych posiadających siedzibę w Zjednoczonym Królestwie Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej oraz Gibraltarze, które wykonywały działalność na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, a także klienci, którzy skorzystali z usług instytucji kredytowych z ww. terytorium działających transgranicznie.</p> <p>Banki krajowe, które zawarły umowy outsourcingu z przedsiębiorcami mającymi siedzibę na terytorium Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej lub umowy przewidujące wykonywanie powierzonych czynności na tym terytorium</p>	<p>Na koniec 2018 r. działały na terytorium RP dwa banki, których podmiotem dominującym były podmioty z siedzibą w Wielkiej Brytanii i jeden oddział instytucji kredytowej z siedzibą w Wielkiej Brytanii. Ponadto J.P. Morgan Europe Limited oraz UBS Limited są oddziałami brytyjskimi, gdzie krajem pochodzenia podmiotu dominującego jest USA i Szwajcaria.</p> <p>Zestawienie notyfikacji dotyczących działalności instytucji kredytowych na terytorium RP poprzez oddział zawiera 3 wpisy instytucji kredytowych z Wielkiej Brytanii. Są to oddziały:</p> <p>FCE Bank plc, UBS Limited, J.P. Morgan Europe</p>	<p>Komisja Nadzoru Finansowego</p>	<p>W przypadku bezumownego wystąpienia Wielkiej Brytanii z Unii Europejskiej umowy zawarte w okresie przed dniem Brexitu nie mogłyby być wykonywane z powodu utraty możliwości wykonywania działalności bankowej na terytorium RP przez banki zagraniczne z siedzibą w Zjednoczonym Królestwie Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej. Na warunkach określonych w projekcie będzie możliwe wykonywanie umów zawartych przed dniem wejścia w życie ustawy.</p>

	<p>Limited.</p> <p>Zestawienie notyfikacji dotyczących działalności transgranicznej instytucji kredytowych na terytorium RP obejmuje 81 podmiotów.</p> <p>Brak szczegółowych informacji dotyczących skali zawartych umów outsourcingu z przedsiębiorcami z Wielkiej Brytanii.</p>		
Spółdzielcze kasy oszczędnościowo-kredytowe	Na koniec III kwartału 2018 r. działalność prowadziły 33 kasy	Komisja Nadzoru Finansowego	W przypadku bezumownego wystąpienia Wielkiej Brytanii z Unii Europejskiej niezbędne jest zapewnienie kontynuowania zawartych umów outsourcingowych przez spółdzielcze kasy oszczędnościowo-kredytowe.
Fundusze inwestycyjne otwarte oraz specjalistyczne fundusze inwestycyjne otwarte stosujące politykę inwestycyjną otwartych funduszy inwestycyjnych	W chwili obecnej łącznie na rynku brytyjskim zaangażowanych jest 38 funduszy inwestycyjnych i subfunduszy funduszy inwestycyjnych typu otwartego, natomiast wartość aktywów tych funduszy notowanych na rynkach brytyjskich łącznie wynosi około 1,6 mld zł.	Komisja Nadzoru Finansowego	W przypadku bezumownego wystąpienia Wielkiej Brytanii z Unii Europejskiej fundusze te musiałyby, w krótkim terminie zbyć posiadane przez nie papiery wartościowe i instrumenty rynku pieniężnego oraz rozwiązać umowy w zakresie instrumentów pochodnych, które zostały nabyte/zawarte na rynku zorganizowanym w Wielkiej Brytanii.
Klienci zagranicznych firm inwestycyjnych z siedzibą w Zjednoczonym Królestwie Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej, które wykonywały działalność na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.	Na dzień 18 lutego 2019 r. liczba notyfikowanych w Polsce bez oddziału brytyjskich firm inwestycyjnych (z wyłączeniem instytucji kredytowych) wynosi 1554. Zauważenia przy tym wymaga, że brak jest informacji na temat liczby tych firm faktycznie wykonujących na terytorium Polski działalność.	Komisja Nadzoru Finansowego	W przypadku bezumownego wystąpienia Wielkiej Brytanii z Unii Europejskiej zawarte z krajowymi inwestorami umowy maklerskie w okresie przed dniem Brexitu nie mogłyby być wykonywane z powodu utraty możliwości wykonywania przez firmy z Wielkiej Brytanii działalności maklerskiej na terytorium Polski. Ustawa umożliwia w okresie maksymalnie 12 miesięcy możliwość wykonywania tych umów.
Komisja Nadzoru Finansowego			Projekt ustawy proponuje uregulowanie kwestii nadzorczych poprzez przyznanie KNF uprawnień określonych w przepisach sektorowych przysługujących organowi

			nadzoru wobec podmiotu z innego niż Rzeczpospolita Polska państwa członkowskiego Unii Europejskiej. Umożliwienie KNF monitorowania działalności podmiotów, które prowadziły w Zjednoczonym Królestwie Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej działalność przez oddział lub w inny sposób niż przez oddział, w ramach swobody świadczenia usług, i które zamierzają prowadzić działalność, zgodnie z prawem obowiązującym w Zjednoczonym Królestwie Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej.
--	--	--	---

5. Informacje na temat zakresu, czasu trwania i podsumowanie wyników konsultacji

Projekt ustawy został skierowany do rozpatrzenia na posiedzeniu Stałego Komitetu Rady Ministrów na podstawie § 61 ust. 5 uchwały nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów (M.P. z 2016 r. poz. 1006, z późn. zm.). Z uwagi na pilność projektu odstąpiono od przeprowadzenia konsultacji publicznych. Wskazane w projekcie obszary oraz możliwy sposób interwencji zostały zidentyfikowane w ostatnich tygodniach we współpracy Ministerstwa Finansów m.in. z Ministerstwem Spraw Zagranicznych, Urzędem Komisji Nadzoru Finansowego oraz organizacjami zrzeszającymi podmioty rynku finansowego, m.in. na podstawie Komunikatu Komisji Europejskiej z dnia 19 grudnia 2018 r. do Parlamentu Europejskiego, Rady Europejskiej, Rady, Europejskiego Banku Centralnego, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego, Komitetu Regionów i Europejskiego Banku Inwestycyjnego: Przygotowania do wystąpienia Zjednoczonego Królestwa z Unii Europejskiej w dniu 30 marca 2019 r. Wdrożenie planu działania awaryjnego Komisji (COM(2018) 890 final), a także Rekomendacji dla sektora ubezpieczeń wydanych przez Europejski Urząd Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych (EIOPA) z dnia 19 lutego 2019 r. w kontekście opuszczenia Unii Europejskiej przez Wielką Brytanię. W ocenie Komisji Europejskiej, przyjmowane powinny być jedynie minimalne środki awaryjne, które m.in. powinny być zgodne z prawem Unii, nie powinny powielać korzyści wynikających z członkostwa w Unii ani warunków okresu przejściowego, jak przewidziano w projekcie umowy o wystąpieniu, a także powinny mieć charakter tymczasowy. Z kolei EIOPA zaleca minimalizowanie negatywnego wpływu „twardego Brexitu” w stosunku do klientów, a także poprzez wprowadzenie odpowiednich rozwiązań prawnych lub mechanizmów zapewnienia „wygaszania” działalności instytucji, których uprawnienie do wykonywania działalności na terytorium Unii Europejskiej wygasło wraz z opuszczeniem jej przez Wielką Brytanię.

Ponadto kierunek możliwych rozwiązań prawnych, w szczególności ich zakres, został omówiony z Komisją Europejską w połowie lutego 2019 r.

6. Wpływ na sektor finansów publicznych

(ceny stałe z ... r.)	Skutki w okresie 10 lat od wejścia w życie zmian [mln zł]												
	0	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	Łącznie (0–10)	
Dochody ogółem													
budżet państwa													
JST													
pozostałe jednostki (oddzielnie)													
Wydatki ogółem													
budżet państwa													
JST													
pozostałe jednostki (oddzielnie)													
Saldo ogółem													
budżet państwa													
JST													

pozostałe jednostki (oddzielnie)											
Źródła finansowania	Proponowane rozwiązania nie wymagają finansowania. Z kolei w zakresie działalności Komisji Nadzoru Finansowego proponuje się utrzymanie dotychczasowych uprawnień określonych w przepisach sektorowych przysługujących organowi nadzoru wobec podmiotu z innego niż Rzeczpospolita Polska państwa członkowskiego Unii Europejskiej, co nie wymaga dodatkowego finansowania.										
Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń											

7. Wpływ na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym funkcjonowanie przedsiębiorców oraz na rodzinę, obywateli i gospodarstwa domowe

		Skutki						
Czas w latach od wejścia w życie zmian		0	1	2	3	5	10	Łącznie (0–10)
W ujęciu pieniężnym (w mln zł, ceny stałe z ... r.)	Duże przedsiębiorstwa							
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw							
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe							
W ujęciu niepieniężnym	Duże przedsiębiorstwa	Celem propozycji jest zapewnienie odpowiedniego okresu na dostosowanie działalności m.in. zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji z siedzibą w Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej do bezumownego wystąpienia Wielkiej Brytanii z Unii Europejskiej, co powinno zagwarantować krajowym zakładom ubezpieczeń i zakładom reasekuracji kontynuowanie zawartych umów reasekuracji.						
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw	Celem propozycji jest zapewnienie odpowiedniego okresu na dostosowanie działalności instytucji rynku finansowego z siedzibą w Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej lub Gibraltarze do bezumownego wystąpienia Wielkiej Brytanii z Unii Europejskiej, co powinno zagwarantować klientom tych instytucji wykonanie zawartych umów.						
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe	Celem propozycji jest zapewnienie odpowiedniego okresu na dostosowanie działalności instytucji rynku finansowego z siedzibą w Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej lub Gibraltarze do bezumownego wystąpienia Wielkiej Brytanii z Unii Europejskiej, co powinno zagwarantować klientom tych instytucji wykonanie zawartych umów. Wejście w życie ustawy nie będzie miało wpływu na sytuację ekonomiczną i społeczną osób niepełnosprawnych oraz osób starszych.						

Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń	
--	--

8. Zmiana obciążeń regulacyjnych (w tym obowiązków informacyjnych) wynikających z projektu

☐ nie dotyczy
Wprowadzane są obciążenia poza bezwzględnie wymaganymi przez UE (szczegóły w odwróconej tabeli zgodności). ☐ tak ☒ nie ☐ nie dotyczy

☐ zmniejszenie liczby dokumentów ☐ zmniejszenie liczby procedur ☐ skrócenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne:	☒ zwiększenie liczby dokumentów ☐ zwiększenie liczby procedur ☐ wydłużenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne: bez zmian
Wprowadzane obciążenia są przystosowane do ich elektroniczności.	☐ tak ☐ nie ☒ nie dotyczy
<p>Komentarz: Podmioty, które mają siedzibę w Zjednoczonym Królestwie, będą musiały:</p> <p>a) dostosować się do wymogów stawianych podmiotom spoza Unii Europejskiej albo</p> <p>b) zakończyć w sposób uporządkowany prowadzoną działalność i relacje z klientami.</p> <p>Krajowe instytucje finansowe, które w dniu poprzedzającym dzień wejścia w życie ustawy prowadziły w Zjednoczonym Królestwie Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej lub Gibraltarze działalność przez oddział lub w inny sposób niż przez oddział, w ramach swobody świadczenia usług, i które zamierzają prowadzić działalność zgodnie z prawem obowiązującym w Zjednoczonym Królestwie Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej, będą zobowiązane do przekazania Komisji Nadzoru Finansowego informacji o takim zamiarze w terminie miesiąca od dnia wejścia w życie ustawy.</p>	
9. Wpływ na rynek pracy	
Wejście w życie ustawy nie będzie miało wpływu na rynek pracy.	
10. Wpływ na pozostałe obszary	
☐ środowisko naturalne ☐ sytuacja i rozwój regionalny ☐ inne:	☐ demografia ☐ mienie państwowe
	☐ informatyzacja ☐ zdrowie
Omówienie wpływu	Wejście w życie ustawy nie będzie miało wpływu na sytuację i rozwój regionalny oraz pozostałe obszary.
11. Planowane wykonanie przepisów aktu prawnego	
Realizacja planowanego wykonania przepisów aktu prawnego nastąpi wraz z wejściem w życie ustawy.	
12. W jaki sposób i kiedy nastąpi ewaluacja efektów projektu oraz jakie mierniki zostaną zastosowane?	
13. Załączniki (istotne dokumenty źródłowe, badania, analizy itp.)	
Brak.	